

Szöllősi Mátyás

Szégyenlős álmok

előhang

a vágyam mindig is a könnyű
ébredés volt figyelni a felhők vonulását
a fák között az ablakon át függöny
nélkül élni hol halk szívdobbanás
visszhangja rázza csupán az ütőér falát
mint meleg fény a hajnali ködöt

a reggel mégis súlyos dobbanás
hol megtorpan majd gyorsan térdre hull
az éj mielőtt megtalálná saját alig
létező szimmetriáját a szem hallgat
a fül vakon amíg a fény kigyúl
és végre teste lesz a képnek

és nem hinni első körben semmi
szépnek csak ha lány tekintet jár
vele éber tapintás hogy ne egy
kísértet-tévalak nevéssen rám idővel
amely csak itt ragadt a bánat csúf
tájáról végképp száműzötte

s ha végre nem hát lenni ott ahol
kékesfehér súlytalan vászon már az ég
veled és nem számít többé mit hisznek
rólunk bárki-bármi-emberek hol fontos
mindig az amit két összefont
kíváncsi szeretet marasztal

miközben ajkaid között hozhatod
az összes tagadni-volna-jó-már-múltad
mert nem szégyen többé megbeszélni
bármit hogy volt csalán mi sebzett
évekig s hogy volt neked is
sebző csalán-voltad

mert látjuk jól hogy nincsen
álarc mi ne volna rémes mint a téboly
s hogy feledhetetlen az összes ígéret rég
szétfolyt reménye kegyelem kell
de nem dőfés egy félig béna szívnek
értjük valami emberibb kéne

emberibb és éteribb közelség
lerántva az égről napot és holdat
a mellkas legmélyén heverő
nyugalom csöndjében gyanakvás
és minden félelem nélkül –
éjjel a másik álma árnyékától óva

Getsemáni

Itt a kertben vagyok először magányos.
Annyi szempár szegeződik hirtelen
dárdaként rám, hogy a hús már sebre
áhítozik szüntelen. Hiszen test is vagyok,
nagyon is emberi, sérült érzések otthona,
ahol egyre több türelem kell ahhoz,
hogy könnyű szívvel hallgathassam nem szűnő
hallgatásodat, mert közben valaki más beszél
hozzám, aki álnokul, suttogva, újra és újra
csapdát állít szabad akaratomnak, ami kábítóan
nehéz, hogy kezdettől fogva úgy van.
Páran elhiszik, senki sem találhat fogást
rajtam, s ha létezik is bármi bűnöm,
az a szelídnek mondott lustaság, hogy szólni
sem szólok az ellen, amit a tébláboló, csapatnyi
őr parancsra követ majd el. Parancs vezérel
mindenkit, s a legszigorúbb az én parancsom.
Ha elhagyom szándékomat egyszer, vagyis örökre,
vajon tőled-valómat kell hát megtagadnom?
Mi lenne, ha nem várnám meg, hogy kifosszanak,
mint a néma alázat? Ha nem adnám oda magam,
és semmi teret nem engednék a hiányos
bíraskodásnak? Mi történik, ha a fák közül,
egy másik kapun át, egyszerűen csak kísétálok?

Lenne egy szűk ablaknyi hely számomra,
ahonnan éveken át a fénylő sivatagra látok?
Ki lennék akkor én neked? Vajon egylényegű,
aki elárvul? Hagynál egy kis nyugtot nekem?
Szeretnél úgy is, bárhol?

Egy biztos, nem lehet figyelmünk továbbra
semmi bosszú, nem lehet, hogy félelemmel
féljen, aki ránk tekint. Az nem lehet,
hogy megnevezhetetlen szerelemmel az ajkán
nyomorogjon bárki, mert elég egyetlen áldozat
törvény szerint.

Tóth Imre

Az Örökkévalóság pózában

Az Örökkévalóság pózában fekszem,
kezem mellemem összekulcsolva,
arcomon halotti maszk.

Ti már temettetek, de nem tudjátok,
hogy csak most születtem meg.

Nem tudjátok, hogy örökké élünk,
vándorlunk időn és téren át,
és ha véget ér egy élet,
nem váltunk mást, csak ruhát.

Délután, midőn ezeket a sorokat írom,
egy hajléktalan ül a parkban a padon.
Sajnálom, de közben irigylem is egy kicsit.
Közben a világ különböző pontjain, ismeretlen
eredetű hullámok indulnak útra, hogy körbejárják a
Földet.
nem tudjuk, mit jelent ez számunkra.

A költők mindig az aranykort keresik, este sötétedéskor,
reggel pirkadatkor. De nem vagyunk-e kollaboránsok mind,
akik kiegyezünk ezzel a világgal?